

ningen et Beløb til at dække en saadan Underbalance. Tager man af Kassebeholdningen, som allerede den ærede Minister foreslog ved Lovens Forelæggelse, ser jeg heller ikke rettere, end at vi paa Udgiftssiden maa optage den tilsvarende Post, som fremkommer ved Tillægsbevillingsloven. Tillægsbevillingsloven fremkommer jo kun derved, at Udgifter fra det foregaaende Aar opsættes til det følgende, og det er den samme Grund, der foranlediger Kassebeholdningen. Det Beløb, som den Tillægsbevilling, der er forelagt for Rigsdagen, indeholder, er netop for den største Del Gjenbevillinger fra ifjor, altsaa Udgifter, som ikke ere komne til Udbetaling i det forløbne Aar og derfor have frembragt Kassebeholdningen for det Aar, hvorfor der sidst er aflagt Regnskab. Altsaa synes det mig indlysende, at vil man tage Kassebeholdningen med i Betragtning, maa man ogsaa tage Tillægsbevillingsloven, og de to Poster ville saaledes komme til at opveie hinanden. Seg kan altsaa ikke Andet end slutte mig til Flertallet, som anbefaler en Indkomstskat for det kommende Aar, og dertil har jeg adskillige Grunde. Navnlige er der for mig det Afgjørende, at Indkomstskatten er, om jeg end ikke vil sige den eneste fuldkomment retfærdige, saa dog i alt Fald den retfærdigste af alle vore Skatter, at det er den Bei, vi maa komme ind paa, naar vi ville gennemføre en god og retfærdig Reform i vort Stattevesen. Man kan jo nok sige, at man ved at følge Mindretallet ikke vil Andet end komme bort fra den et eneste Aar. At det vilde være behageligt at blive fri for denne Skat et enkelt Aar, er ganske vist; men jeg frygter ogsaa for, at denne Behagelighed vil forekomme Befolkningen saa stor, at det vil være vanskeligt at komme tilbage paa den Bei, og Alle de, som mene, at det er en rigtig og naturlig Bei, som vi ordinært maa komme ind paa og blive paa, maa jeg derfor anbefale at stemme ogsaa for Indkomstskatten i dette Aar. Indkomstskatten vil jo støde paa Vanskeligheder og møde adskillig Modstand, men jeg ventede rigtigt nok, at denne Modstand skulde den finde et andet Sted end i Folkethinget. Seg skal sige til, som jeg ogsaa strax skal vende tilbage til, at jeg paa ingen Maade kan sætte Ind-

komstskatten, i nogenstømhelt Forbindelse med Jernbaneanlægene, som der jo fra en Side her i Salen er en vis Tilbøielighed til. De to Ting forekomme mig at være aldeles forskjellige. Indkomstskatten skal og maa altid blive en Del af det ordinære Budget for den særlige Indtægt og Udgift, medens Jernbanerne nødvendigvis ifølge deres Karakter, og hvorledes man end opfatter deres Rentabilitet, maa faae deres Plads paa Formueregnsskabet. Naar jeg da kommer til at omtale Formueregnsskabsforholdet mellem § 26 og § 10, stiller det sig saaledes for mig, at vi da have en Udgift af 5,160,000 Rd.; for at nævne en rum Sum. Den fremkommer ved at fradrage den i § 26 opførte Amortisation paa udenlandsk Statsgjæld, som jeg har foreslaaet optagen under det ordinære Budget. Naar vi paa § 10 fradrage sidste Aars Overskud, fremkommer den samlede Indtægt, som er foreslaaet, nemlig de 4,760,000 Rd. Naar disse to Poster drages fra hinanden, saa kommer frem en Underbalance paa 400,000 Rd., og det er dette, som har motiveret min Stilling, at jeg er med til at foreslaa en yderligere Realisation af Reservecapitalen. Ganste vist er Underbalancen paa Formuebudgettet efter min Opgjørelse kun 400,000 Rd. og der foreslaas yderligere realiseret 1 Million, men paa den ene Side er Forslaget kun stillet under Form af en Bemyndigelse til Finantsministeren, og altsaa vil Bemyndigelsen kun blive brugt i samme Grad, som det er nødvendigt. Men paa den anden Side synes mig ogsaa, det vilde være heldigt, om der virkelig kunde figurere et saadant Overskud paa den Finantslov, vi sende fra os, saa at vi med større Tryghed kunne gaa til Behandling af de mange Skattelove, som nu foreligge. Saalænge vi staa med en Finantslov, som viser en Underbalance, saa vil ethvert Forlangende om Reformer i disse Skattelove blive mødt med den Indvending: „Staf os Penge“; men staa vi overfor en saadan Balance, som jeg har antydnet, kunne vi fritere foreslaa saadanne Reformer, som Retfærdighed og Billighed fordre. Hertil har jeg tilladt mig at stille endnu et Forslag, nemlig en Bemyndigelse til Finantsministeren om at